

Fővárosi Ítéltábla
10.Gf.40.367/2013/10.

A Fővárosi Ítéltábla Dr. ... ügyvéd által képviselt ... felperesnek, Dr. ... jogtanácsos által képviselt ... alperes ellen vállalkozói díj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. március 19. napján kelt 12.G.41.159/2012/9. számú ítélete ellen az alperes részéről 10. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben és akként változtatja meg, hogy az alperest az 59.679.750 (Ötvenkilencmillió-hatszázhetvenkilencezer-hétszázötven) forint tartozás után 2011. január 26-tól terheli a kifizetés napjáig a mindenkori jegybanki alapkamattal egyező késedelmi kamatfizetési kötelezettség, az ezt meghaladó késedelmi kamat követelést elutasítja, egyebekben az ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a Fővárosi Ítéltábla az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 250.000 (Kétszázötvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 2.500.000 (Kétmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében 61.210.000 forint vállalkozói díj és abból 5.000.000 forint után 2010. szeptember 16-tól, 15.400.000 forint után 2010. november 13-tól, 30.800.000 forint után 2010. december 11-től, 10.010.000 forint után 2011. január 16-tól a kifizetésig járó, a Ptk. 301/A. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A keresetében arra hivatkozott, hogy az alperessel 2010. június 7-én kötött alvállalkozási szerződésben elvállalta a ..., ... szám alatti ingatlanon épülő 900 férőhelyes kollégiumi épület teljes épületgépészeti és sprinkler rendszer szerelési munkálatai elvégzését. A szerződés szerinti műszaki tartalom az alaplemez alá kerülő vezetékek szerelése tekintetében teljes egészében megvalósult, a munkavégzésről 5.000.000 forint értékben állított ki I. sorszámú részszámlát.

A felület hűtés-fűtés szerelési munkálatai mindösszesen 73 %-ban készültek el, ezen munkálatokról 15.400.000 forint értékben II. sorszámú, 30.800.000 forint értékben III. sorszámú, 10.010.000 forint értékben IV. sorszámú részszámlát állított ki; az alperes a fenti munkálatok elvégzését, a részszámlák műszaki tartalmának a megvalósulását teljesítést igazoló jegyzőkönyvek kiállításával elismerte. Az alperes 2010. november 26-án kelt levelében tájékoztatta a felperest arról, hogy a kivitelezés felfüggesztésre került, ennek alapján az alvállalkozási szerződés részét képező Általános Alvállalkozói Szerződéses Feltételek 12.5. pontja szerint egymással 60 napon belül elszámolni tartoztak, melyre nem került sor, erre alapítottnak a szerződést 2011. október 25. napján kelt levelével felmondta.

Az alperes elsődlegesen a per megszüntetését kérte a Pp. 157. § a) pontja alapján, a Pp. 130. § (1) bekezdés f) és g) pontja alkalmazásával.

A követelés időelőttiiségét arra alapította, hogy megrendelője a ... Kft. a vele 2010. március 29-én kötött vállalkozási szerződés 5.13. pontjában jelölte ki a felperest alvállalkozóként. A szerződés 8.11. pontjában a megrendelője fenntartotta magának a jogot, hogy az általa kijelölt szállítók és berendelt alvállalkozók számláit közvetlenül egyenlítsse ki. A peres felek közötti alvállalkozási szerződés 5. pontjában rögzítették, az alperes az alvállalkozói díjat azt követően jogosult vagy köteles kifizetni, hogy részére a vállalkozói díjat a ... Kft. megfizette. Tekintettel arra, hogy megrendelője még nem teljesített, felperes alvállalkozói díjkövetelése nem vált esedékessé.

A Pp. 130. § (1) bekezdés g) pontjában foglaltak alkalmazhatóságát arra alapította, a ... Kft.-vel kötött vállalkozási szerződés 8.11. pontjában rögzített jogosultság tartalmilag a Ptk. 233. §-ában szabályozott harmadik személy javára szóló szerződésnek minősül, ebből következően a felperesnek kereseti joga a ... Kft.-vel szemben lehet.

Érdemi ellenkérelmében vitatta a felmondás jogszerűségét, valamint a követelés összegét, hivatkozva arra, hogy az alvállalkozási szerződés 5. pontja szerint a nettó számlaösszeg 10 %-át jóteljesítésre visszatartani volt jogosult; a 7.9. pontja szerint pedig megrendelői szolgáltatás ellenértékeként a szerződéses díj 2 %-ára igényt tarthat, mindez a felperes által csatolt teljesítést igazoló jegyzőkönyvekben rögzített elszámolásokról is kitűnik. Tekintettel arra, hogy a fent kifejtettek szerint 6.121.000 forint garanciális visszatartásra és 1.530.250 forint megrendelői szolgáltatási díjra jogosult, a felperest legfeljebb 53.558.750 forint követelés illetné meg.

Az elsőfokú bíróság 2013. március 19. napján kelt 12.G.41.159/2012/9. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 59.679.750 forintot, valamint abból 3.469.750 forint után 2010. szeptember 16. napjától, 15.400.000 forint után 2010. november 13. napjától, 30.800.000 forint után 2010. december 11. napjától, 10.010.000 forint után 2011. január 16. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegével megegyező mértékű késedelmi kamatot, valamint 606.625 forint perköltséget. A felperes ezt meghaladó keresetét elutasította és a felperest 37.500 forint, az alperest 1.462.500 forint le nem rótt eljárási illeték állam javára, külön felhívásra történő megfizetésére kötelezte.

Nem osztotta az elsőfokú bíróság alperes időelőttiségre alapított permegszüntetési kérelmét, a Ptk. 205/C. §-a alkalmazásával vizsgálva az alvállalkozási szerződésben és az általános szerződési feltételben foglaltakat, arra vont le következtetést, a 7. pont nem az Általános Alvállalkozói Szerződéses Feltételek módosításaként, illetőleg annak részeként értelmezendő, hanem olyan szerződési kikötés, amely az eltérő szabályozást a szerződésbe beemelte. Megállapította azt is, ha az elszámolásra vonatkozó kikötés az általános szerződési feltételek részét képezné, a szerződés felfüggesztése esetére előírt elszámolási kötelezettség speciális szabályozásnak minősül az általánosan meghatározott fizetési feltételekhez képest. A szerződő felek ugyanis arra az esetre, ha a szerződés felfüggesztésre kerülne, speciális szabályként elszámolási kötelezettséget írtak elő, eltérve az általános érvényű azon szabályozástól, miszerint az alperes csupán a megrendelője teljesítése esetén köteles a felperesnek kifizetést teljesíteni. A perben nem volt vitás, hogy a kivitelezést az építető felfüggesztette, erről az alperes a felperest 2010. november 26-án kelt levelében tájékoztatta, így az alvállalkozási szerződés 7. pontjában meghatározott elszámolási kötelezettség keletkezett 60 napos határidővel, melynek keretében az alperes a felperes által teljesített munkarészek ellenértékét megfizetni volt köteles.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, alperes Pp. 130. § (1) bekezdés g) pontjára alapított permegszüntetési kérelme érdemi ellenkérelemként volt vizsgálható, tekintve, hogy az építető nem olyan harmadik személy, akit a jogszabály kötelezően perbe vonandóként határoz meg. Az építető és az alperes közötti generálkivitelezési szerződés 8.11. pontjában foglaltakat értelmezve az elsőfokú bíróság akként foglalt állást, abból, hogy az építető fenntartotta a jogot az általa kijelölt alvállalkozó közvetlen kifizetésére, nem jelent egyben kötelezettségvállalást is, továbbá nem érinti a peres felek közötti alvállalkozási szerződés rendelkezéseit, azt a jogosultságot, hogy a felperes a vállalkozói díjat saját megrendelőjétől, az alperestől követelje. A peres felek közötti, Ptk. 402. §-a szerint minősülő építési szerződés alapján a felek egymással kerültek jogviszonyba, az alvállalkozási szerződésnek nincs olyan kikötése, mely szerint a felperes az alvállalkozói díjat nem a vállalkozótól, hanem közvetlenül az építetőtől követelhetné, mindezt a Ptk. 233. § (1) bekezdése szerinti harmadik személy javára szóló szerződés létrejötte nem bizonyította.

Nem osztotta az elsőfokú bíróság a 10 %-os visszatartásra alapított védekezést sem; az alvállalkozási szerződés 5. pontjában a peres felek nem garanciális időtartamot határoztak meg, hanem a sikeres átadás-átvételhez kötötték a 10 %-os visszatartás kifizetését. Tekintettel arra, hogy az alperes az elszámolási kötelezettség keletkezése után a vállalkozói díjat a felperesnek nem fizette meg, és emiatt a szerződés felmondásra került, az átadás-átvétel sikeres lezárása mint a 10 %-os visszatartás feltétele lehetetlenült. A felek közötti speciális elszámolásra vonatkozó rendelkezés következtében az elszámolásnak a 10 %-os visszatartásra is ki kell terjednie; az alperes a teljesítés hibájára, meg nem történtére nem hivatkozott, mindezek alapján a részteljesítés ellenértékéből 10 %-os levonásra nem jogosult.

Ugyanakkor megalapozottan tartja vissza az alperes a megrendelői szolgáltatások ellenértékét, melynek jogalapját és összegét a felperes sem tette a perben vitássá.

Minderre figyelemmel az elsőfokú bíróság mindösszesen 59.679.750 forint vállalkozói díjat ítél meg, az ezt meghaladó keresetet elutasította; az egyes részösszegek utáni, a Ptk. 301/A. §-a szerinti késedelmi kamatfizetési kötelezettségről a keresettel egyezően döntött.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen a hatályon kívül helyezését, a per megszüntetését, másodlagosan a megváltoztatását, a kereset elutasítását kérte.

Álláspontja szerint a 2010. június 7-én kelt szerződés 5. pontjának második bekezdése és az ÁSZF 12.5. pontjának harmadik mondata egymással nincs ellentétben, ezen szerződési rendelkezések tartalmát az elsőfokú bíróság a felek szerződési akaratától eltérően, iratellenesen állapította meg. Az „egymással elszámolnak” fogalom alatt nem értették a felek az alvállalkozási szerződés 5. pontjának második bekezdésében előírtakkal szembeni fizetési kötelezettséget, ezen meghatározás ténylegesen azt jelentette, hogy a szerződő felek a kivitelezési állapotot jegyzőkönyvben rögzítik és megállapítják az egymásnak nyújtott szolgáltatások forintban kifejezett ellenértékét. Ezen értelmezést támasztja alá felperes 2011. október 25-én kelt levele, melyben rögzíti is az elszámolások megtörténtét. Alperes erre adott 2011. november 11-i válaszlevele következetesen azt tartalmazza, csak akkor kell a felperes számláit kifizetnie, ha a ... Kft. az alperesnek járó vállalkozói díjat megfizette. Tekintettel arra, hogy az alperest fizetési késedelem nem terhelte, a felmondás sem jogszerű, arra csak ténybelileg alapos indokból kerülhetett volna sor. Mindezt a peres felek közötti alvállalkozási szerződés nem szünt meg, ezért az elsőfokú bíróság szerződés megszűnésére alapított összes következtetése téves.

A perben a felperes nem tette vitássá, hogy a ... Kft. az alperes részére vállalkozói díjat nem fizetett, tekintve, hogy saját teljesítési kötelezettsége ennek függvényében alakult, így időelőttiség okán a per megszüntetésének volt helye.

Változatlanul fenntartotta alperes a generálvállalkozási szerződés 8.11. pontjában foglaltakkal kapcsolatos jogi álláspontját, azt, hogy a Ptk. 233. §-ában szabályozott harmadik személy javára szóló szerződés jött létre, így felperesnek követelése csak az építetővel szemben lehet. Abból, hogy a ... Kft. ezt a jogot magának fenntartotta, az is következik, hogy ez per útján kikényszeríthető kötelezettség is; a ... Kft. a Pp. 48. §-a szerinti perképességgel rendelkezik, így igényét a felperes kizárólag vele szemben érvényesítheti.

Fellebbezését kiegészítve az alperes hivatkozott arra, az alvállalkozási szerződés 5. pontja pénzügyi elszámolást tartalmaz annak részletes leírásával, míg az ÁSZF 12.5. pontja nem határozza meg, hogy mit kell érteni a 60 napon belüli elszámolás alatt, utóbbi szerződési rendelkezés elsőfokú bíróság általi értelmezése nem alátámasztott.

Amennyiben a fent írt szerződési rendelkezések között nincs ellentét, az elsőfokú bíróság szükségtelenül hívta fel a Ptk. 205/C. §-ában foglaltakat, ugyanakkor ha az ÁSZF 12.5. pontja speciális szabály az alvállalkozási szerződés 5. pontjában foglaltakkal szemben, akkor alkalmazni szükséges a Ptk. 205/C. §-ában foglaltakat, melynek következtében az ÁSZF rendelkezés annulálódik.

Fenntartotta jogi álláspontját a felperesi felmondás jogszerűtlenségére vonatkozóan, állítva ugyanakkor, hogy az 2011. október 27-én hatályosult és az abban meghatározott 30 napos határidő következtében legkorábban 2011. november 24-én válhatott esedékessé a tőkekövetelés, mely után az ÁSZF 4.12. pontja értelmében késedelmi kamatként a mindenkoriban jegybanki alapkamattal egyező mértékű késedelmi kamat számítható fel.

Álláspontja szerint tévesen vont le következtetést az elsőfokú bíróság a 10 %-os visszatartás kifizethetőségére; figyelmen kívül hagyta, hogy a jótéjesítési biztosíték 50 %-a külön írásbeli kérelemre az épület végső átadása utáni 50. napon volt kifizethető, míg a fennmaradó 50 % az épület műszaki átadásától számított 36+2 hónap időtartam elteltével. Mivel a felperes közreműködésével készült épület végső átadása nem történt meg, és a jótállási kötelezettség sem telt el, nincs érvényes jogcím a visszatartott összeg követelésére.

Sérlemmezte az alperes, hogy az elsőfokú bíróság a harmadik személy javára szóló szerződéssel kapcsolatos jogi álláspontja elutasítását kellően nem indokolta.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ítéletében a tényállást kellően feltárta, a beszerzett bizonyítékoknak megfelelően alakította ki a jogi álláspontját, mely a jogszabályoknak megfelelő. A rendelkezésre álló iratokból egyértelműen megállapítható volt a felek azon szándéka, hogy az általános szabályozáshoz képest speciális elszámolási szabályt tegyenek a szerződés részévé; az elsőfokú bíróság ekörbeni szerződés értelmezése helytálló és kellően indokolt. Az alperes a fellebbezésében nem jelölte meg, hogy a 60 napos határidővel előírt elszámolás milyen módon kivitelezhető, amennyiben a vállalkozói díj nem kerül kifizetésre. A felmondással is együttjáró elszámolási kötelezettség magában kell, hogy foglalja a vállalkozói díj megfizetését, ellenkező esetben ugyanis az elszámolásra nem egymás között, hanem csupán az egyik fél részéről került volna sor.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezésben foglaltaktól eltérően helyesen és egyértelműen állást foglalt abban, hogy a permegszüntetés iránti kérelem miért alaptalan, illetőleg megfelelően indokolta azt is, miért téves az az okfejtés, hogy a felperes kizárólag a ... Kft. építtetőtől követelhetné a vállalkozói díjat.

A Fővárosi Ítéltábla a jogorvoslati eljárás során a kereset részbeni elutasítására vonatkozó ítéleti döntés helytállóságát nem bírálta felül tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság határozata e körben - fellebbezés hiányában - a Pp. 228. § (3) bekezdése alapján jogerőre emelkedett.

A fellebbezés döntően nem, csupán a vállalkozói díjtartozás után megítélt késedelmi kamatkövetelés tekintetében, és csak részben alapos.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta és érdemben helytálló az abból levont következtetése is.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor nem adott helyt alperes követelés időelőttiségére alapított permegszüntetési kérelmének.

Az alvállalkozási szerződés 7. pontja az Általános Alvállalkozói Szerződéses Feltételekről (a továbbiakban: ÁSZF) történő eltérést határozta meg, ezáltal az abban nevesített szerződési rendelkezések egyedileg megtárgyaltnak minősülnek, így nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy a szerződő felek az ÁSZF 12.5. pontját - a 7. pontban rögzített, rá vonatkozó kiegészítéssel együtt - beemelték az alvállalkozási szerződésbe, ezáltal az 5. pontban rögzített pénzügyi elszámoláshoz képest speciális, a szerződés felfüggesztése esetére irányadó fizetési rendben is megállapodtak, így az alvállalkozási szerződés és az ÁSZF rendelkezései közötti eltérés hiányában a Ptk. 205/C. §-ában foglaltak alkalmazásának a szükségessége nem merült fel.

Helytállóan, a Ptk. 207. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően értelmezte az elsőfokú bíróság a speciális fizetési rendre vonatkozó szerződési rendelkezést akként, hogy az elszámolás alatt nem csupán a kivitelezési állapot felmérését és a már nyújtott szolgáltatások forint ellenértékének a rögzítését, hanem annak megfizetését értették.

Az „elszámolás” a magyar nyelv értelmező szabályaiból kiindulva jelentheti adott ügyletről tételes számadás készítését, vagy függő pénzügyek rendezését. Utóbbi jelentés irányadóságát támasztja alá az, hogy a felek az alvállalkozási szerződésben nem használtak más terminológiát a felmondás esetére irányadó kötelezettség meghatározására, mely körben előírt elszámolás alatt nyilvánvalóan nem értettek mást, mint a kölcsönösen nyújtott szolgáltatások finanszírozását, azaz az elvégzett munkáért járó pénzügyi ellenszolgáltatás teljesítését.

A Ptk. 207. § (1) bekezdésében foglaltakból következően vitatott szerződési rendelkezés értelmezése esetén a szavak általánosan elfogadott jelentésén túl figyelembe kell venni az eset valamennyi releváns körülményét, mindazt, ami a nyilatkozó akaratát felismerhetővé teszi.

Az alvállalkozási szerződés 5. pontjában meghatározott fizetési rend egyértelmű, a felperesnek járó szolgáltatás esedékessége kiszámítható, ugyanis a beruházás megvalósítását, a ... Kft. alperes felé történő teljesítését feltételezi. A kivitelezés, azaz a szerződés teljesítésének a felfüggesztése azonban a beruházást megakasztja, annak befejezése, az ehhez társuló beruházói teljesítés bizonytalanra válik, így a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint felperes ésszerű gazdasági akaratával sem lett volna összhangban, amennyiben a szerződés felfüggesztése esetére elfogadta volna, hogy meg nem határozott ideig nem juthat hozzá már teljesített szolgáltatása ellenértékéhez, követelése bizonytalan ideig nem járhat le, nem válhat esedékessé.

A fent kifejtettekből következően a szerződés felfüggesztése okán a felek a kivitelezési állapot jegyzőkönyvezése mellett kötelesek voltak egymással 60 napon belül elszámolni, melynek keretében az alperes az elvégzett munkarészek után felperesnek járó pénzbeli ellenszolgáltatást megfizetni tartozott, függetlenül attól, hogy felé a ... Kft. még nem teljesített.

Az elszámolásra megszabott 60 napos határidő a kivitelezés felfüggesztésére vonatkozó 2010. november 26-i tájékoztatással nyílt meg, és eredménytelenül telt el, így a 2011. október 25-én kelt felmondáskor az alperest 45 napot meghaladó fizetési késedelem terhelte, melyet az alvállalkozási szerződés 7. pontjában a szerződő felek felmondási okként nevesítettek, így a fellebbezésben foglaltaktól eltérően felperes Ptk. 321. (1) bekezdése szerint minősülő, a jogviszony felmondására irányuló jognyilatkozata jogszerű volt.

Nem osztotta a Fővárosi Ítéltábla alperes 10 %-os visszatartása jogszerűségére, az őt terhelő pénzbeli szolgáltatás összegének téves ítéleti megállapítására vonatkozó fellebbezési érvelését sem; az elsőfokú bíróság e körbeni döntése érdemben - az alábbi részben eltérő indokok szerint - helytálló.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint sem a kivitelezés felfüggesztése, sem a jogszerű felmondás nem érintette felperes elvégzett munkarészekre fennálló szerződés szerinti jótállási-szavatossági kötelezettségét.

Kétségtelen, hogy a jóteljesítési biztosíték kifizetésének az alvállalkozási szerződés 5. pontjában megszabott feltétele teljesülése, az épület végső műszaki átadás-átvétele a felmondással lehetetlenné vált, az így kialakult helyzetre irányadó szerződéses rendelkezés hiányában azonban a lehetetlenné vált feltétel helyébe - a Ptk. 305. § (1) bekezdésében foglaltakból következően - a részteljesítések szerinti munkarészek átadás-átvétele lépett. A teljesítésigazolási jegyzőkönyvek 2010. augusztus 16-án, 2010. október 13-án, 2010. november 10-én, valamint 2010. december 16-án kerültek kiállításra; a legkésőbbi, 2010. december 16-i időponttól számított, a kifizetésre megszabott leghosszabb 36+2 hónapos határidő az eljárás megindítását követően, jelen jogerős ítélet meghozataláig eltelt, így az alperes a jóteljesítési biztosíték visszatartására alappal nem hivatkozhat, ezen követelés időelőttisége sem áll fenn.

Teljes körűen osztotta a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a Pp. 130. § (1) bekezdés g) pontjára alapított permegszüntetési kérelem sem foghatott helyt, mely tartalmilag arra vonatkozó érdemi ellenkérelemként volt elbírálható, hogy felperes követelésének nem az alperes a kötelezettje.

A fellebbezésben foglaltaktól eltérően a generálvállalkozási szerződés 8.11. pontja a ... Kft. részéről nem értelmezhető olyan jellegű kötelezettségvállalásként, mely az alvállalkozási szerződés alapján alperest mint megrendelőt terhelő díjfizetési kötelezettséget a felperes felé megszüntetné, továbbá nem minősül a Ptk. 233. § (1) bekezdése szerinti harmadik személy javára teljesítendő kötelezettségvállalásnak. A generálvállalkozási szerződés alperes által hivatkozott rendelkezése következtében a felperes nem csak az alperestől, hanem közvetlenül a vele nem szerződő ... Kft.-től is hozzájuthatott a követeléséhez, de ez az utóbbival szemben nem volt kikényszeríthető, az a beruházó részéről csupán önkéntességen alapuló vállalásként volt értékelhető.

Mindezért helytálló az az érdemi döntés, hogy a felperesnek az alperessel szemben megnyílt a joga a szerződésben meghatározott elszámolás, valamint a jóteljesítési

biztosíték időközbeni lejárta alapján is mindösszesen 59.679.750 forint vállalkozói díj követelésére. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság a járulékgigény elbírálása körében tévesen nem vette figyelembe, hogy a speciális elszámolási szabály a szerződés felfüggesztésétől 60 napos határidőt engedett, ebből következően a Ptk. 298. § c) pontja értelmében az alperes a 2010. november 26-tól számított 61. napon eshetett késedelembe a pénzügyi szolgáltatása teljesítésével, ezért a késedelmi kamatigény - függetlenül az egyes részszámlák szerinti fizetési határidőtől és a felmondástól is - legkorábban 2011. január 26-tól jogszerű, továbbá a késedelmi kamat mértékére az ÁSZF 4.12. pontjában foglaltak irányadók, azaz a felperes nem a Ptk. 301/A. §-a szerinti, hanem az alvállalkozási szerződésben kikötött, a mindenkor i jegybanki alapkamattal egyező késedelmi kamatra támaszthat igényt, az ezt meghaladó kamatkövetelés elutasításának volt helye.

A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - annak nem fellebbezett részét nem érintve - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján csupán részben, a késedelmi kamatigény tekintetében változtatta meg, a jogszerűen megítélhető mértéket meghaladó késedelmi kamatkövetelést elutasította, egyebekben az ítéletet helybenhagyta.

Figyelemmel arra, hogy az alperes fellebbezése túlnyomórészt nem vezetett eredményre, a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint köteles a felperes jogorvoslati perköltsége megfizetésére, melyet a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése alkalmazásával mérlegeléssel - a kifejtett ügyvédi tevékenységhez igazodóan - 250.000 forint + ÁFA összegben határozott meg.

A peresztes alperes a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 2.500.000 forint jogorvoslati illetéket a Magyar Államnak külön felhívásra megfizetni.

Budapest 2014. április 3.

Dr. Tibold Ágnes s.k.,
a tanács elnöke

Levek Istvánné dr. s.k.,
s.k.,
előadó bíró

Dr. Felker László

bíró